

+ 8.00 uur
M 6 augustus 2017
PAX Gedaanteverandering, A

Openingstekst *Ps. 26,8-9*

Naar U gaat mijn hart uit: U wil ik zien,
uw gelaat, Heer, wil ik aanschouwen.
Verberg mij uw aanschijn niet.

Openingswoordje

U wil ik aanschouwen. Wie zou God niet willen zien? Dat moet een overweldigende ervaring zijn, die we pas op het eind van ons aardse leven kunnen opdoen. Want niemand kan God zien en in leven blijven. Wel kunnen er momenten zijn dat we Gods aanwezigheid ervaren, gebeurtenissen waar God als het ware doorheen schijnt. Die zouden we willen vasthouden. Toch moeten we onze weg in geloof voortzetten. En dat betekent in overgave aan God, zonder te zien, zonder te voelen. En daar hebben we moeite mee, waardoor we ons zelfs van Hem kunnen afkeren. Voor die momenten in ons leven, waarin wij Hem hebben verlaten, belijden wij nu onze zonden, bekeren wij ons tot God om de heilige Eucharistie goed te kunnen vieren.

Voorbeden

Omdat God onze Vader is die ons vanuit zijn goedheid alles wil schenken wat we nodig hebben, willen we nu vol vertrouwen al onze intenties aan Hem aanbevelen.

Heer, wij verlangen naar uw aanwezigheid; schenk ons vanuit uw goedheid alles wat wij in oprecht gebed aan U vragen. Door Christus, onze Heer.

+ Veelgeliefden,

Heer het is goed dat we hier zijn. Laat ons drie tenten bouwen. Met deze woorden vertolkt sint Petrus zijn gevoelens tijdens de gedaanteverandering op de berg Tabor, een overweldigende ervaring van Gods aanwezigheid. Jezus neemt Petrus, Jakobus en Johannes mee de berg op voor de ontmoeting. Weg van het gedruis van het dagelijks leven, worden ze omhoog gevoerd om Jezus op een nieuwe en diepere wijze te leren kennen. In het oude testament is de berg de plaats van de Godsontmoeting. De top van de berg symboliseert de plaats waar de hemel de aarde raakt, de plaats waar God ons het meest nabij is. Juist de berg waar de wereld aan onze voeten ligt en wij ongestoord onze blik omhoog kunnen wenden, is bij uitstek de plaats voor het gebed en de ontmoeting met God.

Elke mens heeft van die momenten in zijn leven van overweldigende ervaring. Ook al beleven we die niet altijd als de aanwezigheid van God, toch grijpen ze ons zo diep aan omdat we voelen dat dergelijke ervaringen een blijvende waarde hebben die uitgaat boven al het vergankelijke om ons heen.

Even raken we aan het mysterie dat elke mens geroepen is tot meer dan alleen het aardse om ons heen. Gegrepen door schoonheid, overspoeld door liefde, verpletterd door grootsheid of overweldigd door goedheid. In elk van deze ervaringen flikkert iets op dat de mens overstijgt.

Bovenal hebben we zulke ervaringen als we met het leven geconfronteerd worden. De geboorte van een baby, de onschuld van een kind, de groei van de jeugd en de volheid van de volwassene, ze dragen elk een mysterie in zich dat uitgaat boven het gekrijs van diezelfde baby, de kleinheid van het kind, de opstandigheid van de jeugd of de misvorming van de volwassene. Ja, zelfs het lijden en de dood draagt deze flikkering in zich die uitgaat boven de mens. Een moment waarin we aanvoelen: hier is meer dan alleen de mens; hier is God aanwezig.

Petrus roept in zijn sprakeloosheid uit: *Heer, het is goed dat wij hier zijn. Laat ons drie tenten bouwen.* De evangelist voegt hier nuchter aan toe: *Hij wist niet goed wat hij zei, want ze waren geheel verbluft.* Petrus staat nooit met een mond vol tanden, zelfs als hij sprakeloos is. Ook al wist hij niet wat hij zei, hij gaf toch uiting aan zijn gevoelens. En daarom moeten we ons zelfs afvragen wat Petrus zegt, als hij in sprakeloosheid spreekt. En zo onzinnig is het niet om bij zo'n overweldigende ervaring te willen vertoeven, tenten te bouwen, zodat deze flikkering en Godsontmoeting blijvend kan worden.

Toch zijn dergelijke ervaringen slechts als een flits waarin heel kort de diepere zin van ons leven oplicht, en daarna moeten we afdalen van de berg en in het donker van de aarde verder gaan.

Petrus roept uit: Het is goed zo, laat het zo blijven. *Hij wist niet goed wat hij zei.* Want de Tabor is niet blijvend. Het leven hier op aarde is ontoereikend voor de definitieve en blijvende ontmoeting, het voortduren van de flikkering. Na de afdaling van de Tabor, begon voor Jezus de bestijging van Calvarie. Zo is de Tabor-ervaring meestal een voorbereiding op de Calvarie-ervaring. Op de Tabor geeft God zijn tegenwoordigheid. Hij schenkt zijn liefde voordat Hij ons de pijn geeft. En omdat Hij ons liefheeft geeft Hij ons altijd zijn Kruis. Want God wil verder met ons, via de Calvarie naar de berg Sion van de Verrijzenis, de berg waarop we blijvend en voor goed bij Hem aanwezig kunnen zijn. Daarom staat God niet toe dat wij onze tent op de Tabor opslaan omdat we alleen door Calvarie en de dood heen komen tot die definitieve ontmoeting waarvan de apostel Johannes ons schrijft: *Wij weten dat wanneer Hij zich openbaart, we aan Hem gelijk zullen zijn, omdat wij Hem zullen zien zoals Hij is.* (1 Jo 3,2)